

Arrest

nr. 82 956 van 13 juni 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 22 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. DHONDT loco advocaat K. VERSTREPEN en van attaché door I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 februari 1964 te Accra. Uw etnische afkomst is Konkomba. U leefde tot 1994 bij uw familie in het dorp Ehi. In 1994 werd het dorp waar u woonde aangevallen door mensen met als etnische achtergrond Nanumba. Ze vermoordden uw vader, waarop u samen met uw broers vluchtte. U was de enige van uw familie die aan uw belagers ontsnapte. De rest van uw familie werd vermoord door mensen met als etnische achtergrond Nanumba. U vluchtte van Ehi naar Accra, waar u twee weken verbleef. Daar ging u per schip naar Libië waar u enkele jaren verbleef en werkte. Na Libië te hebben verlaten ging u eerst per

boot naar Griekenland, waar u 3 jaar werkte. U kwam op 12 januari 2012 naar België, waar u op 13 januari asiel aanvraagde.

B. Motivering

De aandacht dient erop gevestigd dat u niet aannemelijk maakt dat in uw hoofd een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in aanmerking kan worden genomen.

Er dient met name te worden vastgesteld dat de verklaringen die u aflegde, met betrekking tot uw etnische afkomst, niet geloofwaardig zijn.

Gevraagd waarover het conflict tussen de Nanumba en Konkomba ging, verklaarde u correct dat het om land ging (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). U verklaarde eveneens dat de aanvallen begonnen zijn nadat een Konkomba-man op een markt een discussie had met een Nanumba-man over de aankoop van een guinea fowl (een soort parelhoen) (zie gehoorverslag CGVS, p. 8 en p. 9). U wist echter op geen enkel moment te vertellen dat de Nanumba-man in kwestie de Konkomba-man verwond had, en de zoon van deze laatste, de Nanumba-man de volgende dag vermoordde (zie documentatie in administratief dossier). Gezien het feit dat dit incident algemeen beschouwd wordt als de rechtstreekse aanleiding tot het conflict tussen de Nanumba en Konkomba dd. 1994, en het conflict er eveneens naar werd vernoemd (zie documentatie administratief dossier), mag redelijkerwijze verwacht worden dat u dit incident ietwat gedetailleerder kon weergeven. U verklaarde eveneens, correct, dat de Konkomba-voorvaders uit Togo afkomstig zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 7 en p. 9), en u voegde eraan toe dat het land hen niet toebehoorde, dat de Nanumba hen een deel van het land gaven en dat de Konkomba later eisten dat het hun land was, aangezien de Konkomba in aantal groeiden (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze verklaring valt op zijn minst vreemd te noemen, aangezien uit de beschikbare informatie, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat de Konkomba beweren oorspronkelijk zowel van noordwest-Togo als van noordoost-Ghana te zijn, en dat hun land later door andere stammen bezet werd (zie documentatie in administratief dossier). Deze bewering wordt ook ondersteund door antropologen en geschiedkundigen (zie documentatie in administratief dossier) en uit de beschikbare informatie blijkt tevens dat de Konkomba de grootste inheemse etnische groep is in het noordelijke deel van Ghana (zie documentatie in administratief dossier). Gegeven het feit dat het dispuut over landrechten, de onderliggende reden vormde voor het conflict tussen Nanumba en Konkomba, en dat beide groepen beweren de eerste, oorspronkelijke inwoners te zijn van het gebied in kwestie (zie documentatie in administratief dossier), valt moeilijk te begrijpen dat u – beweerend dat u van Konkomba-afkomst bent – verklaart dat het land oorspronkelijk toebehoorde aan de Nanumba (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Gevraagd in welke stad er de meeste Konkombas leven, verklaarde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Wanneer u deze vraag opnieuw gesteld werd, verklaarde u dat ze niet op één plaats leven en dat er ook wel in Accra wonen (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). U wist niet te vertellen dat de eerste permanente dorpen van Konkomba zich situeerden nabij de stad Yendi (zie documentatie in administratief dossier). Gevraagd of u de naam 'Yendi' kent, verklaart u dat het de naam is van een stad (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd of het een speciale plaats betreft, antwoordt u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Gevraagd waarom het een speciale plaats is, stelt u uw verklaringen bij en verklaart u dat Yendi dicht bij Tamale ligt, Konkomba in het oosten wonen, en Yendi noordelijker ligt (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wél Konkomba in en rondom Yendi wonen, en dat Yendi een Konkomba stad was toen ze werd veroverd door de Dagomba (zie documentatie in administratief dossier). Het feit dat u niets weet te vertellen over Yendi, buiten het feit dat het dicht bij Tamale ligt (zie gehoorverslag CGVS, p. 13), doet verder afbreuk aan uw relaas en uw beweerde Konkomba-afkomst, gezien het feit dat in Yendi de 'Ya-Na' – de leider van de Dagomba-stam die samen met de Nanumba tegen de Konkomba vechten (zie documentatie in administratief dossier) – zetelt, wiens autoriteit publiekelijk genegeerd werd door de 'Konkomba Youth Association' in juni 1993, een incident dat mee aan de basis lag van het conflict in 1994 (zie documentatie in administratief dossier). Gevraagd of de naam 'Ya-Na' u iets zegt, verklaart u dat u denkt dat het de naam is van een chef maar dat u het niet goed weet (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Het feit dat u niets weet te vertellen over de 'Ya-Na', wiens autoriteit publiekelijk werd genegeerd en die de spanningen met de Konkomba in 1993 verder opdroef door in een brief aan de 'National House of Chiefs' te stellen dat de Konkomba immigranten uit Togo waren (zie documentatie in administratief dossier), doet verder afbreuk aan uw door u beweerde Konkomba-afkomst. Gevraagd of het conflict tussen de Nanumba en de Konkomba, dd. 1994, het eerste conflict was tussen deze etnische groepen, antwoordt u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat er zich in 1981 – toen u de leeftijd van 17 jaar had – reeds een grootschalig conflict tussen Konkomba en Nanumba, de 'Pito-oorlog', voerdeed (zie documentatie in administratief dossier). Uw complete onwetendheid omtrent de gebeurtenissen, voorafgaand aan het conflict dd. 1994, doet verder afbreuk aan uw door u beweerde Konkomba-afkomst. Gevraagd hoe het conflict dd. 1994 geëindigd is, verklaarde u het niet te weten en stelt u dat het nog niet gedaan is (zie gehoorverslag

CGVS, p. 11). Uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat beide partijen, onder druk van de overheidscommissie 'The Commission for Permanent Peace', in juni 1994 een vredesakkoord tekenden (zie documentatie in administratief dossier). Gevraagd wat er nog gebeurd is nadat het conflict in 1994 uitbrak, verklaarde u het niet te weten (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Gevraagd welke etnische groepen, naast de Nanumba en de Konkomba, bij het conflict dd.1994 betrokken waren, verklaarde u enkel te kunnen zeggen dat "het tussen de Konkomba en de Nanumba was" (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat niet enkel de Nanumba, maar ook de Dagomba en de Gonja vechten tegen de Konkomba. Gevraagd of de naam 'KOYA' u iets zegt, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Uit de beschikbare informatie blijkt dat 'KOYA', de 'Konkomba Youth Association', ijverde voor de emancipatie van de Konkomba, en voor de afschaffing van de tradities die symbool stonden voor de onderdrukking van de Konkomba (zie documentatie in administratief dossier). Daarenboven lagen de activiteiten van de 'Konkomba Youth Association' mede aan de oorsprong van de etnische conflicten dd. 1981 en 1994. Wanneer u later, ter verduidelijking, gevraagd werd of u de 'Konkomba Youth Association' kent, verklaarde u dat u dit niet kent en dat ze "misschien daarmee begonnen nadat ik weg was" (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). U verklaarde eveneens dat u uw ouders hielp op hun boerderij bij het telen van hoofdzakelijk yams (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), en dat u soms samen met uw moeder, die handelaarster was, de gewassen naar Accra bracht (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Gegeven deze verklaring, is uw onwetendheid met betrekking tot de 'Konkomba Youth Association' des te treffender, gezien uit de beschikbare informatie blijkt dat het deze organisatie was die een directe markttoegang mogelijk maakte voor Konkomba-yams in Accra (zie documentatie in administratief dossier). Gezien uw complete onwetendheid omtrent de beëindiging van het door u vermelde etnische conflict, omtrent de etnische groepen betrokken bij dit conflict, en omtrent de Konkomba-organisatie die een grote rol speelde bij het verdedigen van de belangen van de Konkomba, kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw door u beweerde Konkomba-afkomst. Gevraagd of u de oorsprongsmythe van de Konkomba kent, verklaarde u dat u het niet weet omdat u er niet was (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Nadat de vraag verduidelijkt werd, herhaalt u dat de Konkomba uit Togo naar Ghana kwamen (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Nadat de vraag een tweede maal verduidelijkt werd, verklaarde u ontwijkend dat de Nanumba-chef besliste over het lot van de Konkomba en dat er een festival, genaamd 'Damba-festival' bestaat (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Uit de beschikbare informatie blijkt echter dat de Konkomba wel degelijk een oorsprongsmythe kennen – een mythe die inhoudt dat ze uit een gat in de grond kwamen (zie documentatie in administratief dossier). Gevraagd of u een Konkomba chef kunt noemen, verklaarde u dat u enkel de populaire naam kent – 'One Man Thousand' – en dat hij in Nanumba woonde (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Later verklaarde u evenwel zonder aanleiding dat hij niet in Nanumba maar wel in 'Tacki' woonde, en dat de eerste plaatsnaam die u vermeldde, de vroegere plaats was "voor het ding gebeurde" (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). De vaagheid van uw verklaringen en de onwetendheden en tegenstrijdigheden die erin naar voren komen, doen verder afbreuk aan uw door u beweerde etnische afkomst.

Gelet op het geheel van bovenstaande verklaringen, kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw beweerde Konkomba afkomst. Bijgevolg kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen aangaande de vervolging waar u, naar u beweerde, in Ehi omwille van uw Konkomba afkomst het slachtoffer zou zijn geweest.

De door u, in het kader van uw asielaanvraag, voorgelegde documenten, zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van uw asiëldossier kunnen wijzigen. De door u voorgelegde documenten van de Griekse overheidsinstellingen en sociale zekerheidsorganisatie IKA, hebben enkel betrekking op uw verblijf in Griekenland - wat niet betwist wordt door het CGVS - en hebben verder geen uitstaans met uw asielrelaas. Het door u voorgelegde Ghanese geboortecertificaat, toont enkel uw identiteit, geboortedatum -en plaats aan. Hieraan wordt niet getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 52, § 2, 57/6, tweede lid, 57/7ter en 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet), van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (verder: Vluchtelingenverdrag), van de algemene

motiveringsplicht, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en tenslotte van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker citeert de motivering van de bestreden beslissing en besluit dat hij het niet eens is met deze beslissing. Volgens verzoeker zijn de motieven uit de bestreden beslissing feitelijk en juridisch niet afdoende. Hij leidt uit de bestreden beslissing af dat de geloofwaardigheid betreffende zijn etnische afkomst afhangt van de kennis waarover hij beschikt omtrent de "*politieke perikelen van 'zijn' etnie, de politieke en mythologische geschiedenis ervan*". Verzoeker tracht de vaststellingen van het Commissariaat-generaal in een aantal punten te weerleggen.

Hij somt vooreerst op wat hij weet over het conflict tussen de Konkomba en de Nanumba en benadrukt dat het Commissariaat-generaal verzoeker verwijt hier niets over verteld te hebben. Verzoeker leidt daaruit af dat het Commissariaat-generaal verzoeker *a contrario* niet verwijt hierover niets te weten. In verband met de verklaringen rond dit conflict, haalt verzoeker nog twee punten aan. Uit een rapport van de World Directory of Minorities and Indigenous Peoples, dat werd toegevoegd bij het verzoekschrift, leidt verzoeker af dat de ruzie over de prijs van *guinea fowl* centraal stond in het conflict en niet de er op volgende moord. Hij vermeldt ook nog andere documenten, die eveneens werden toegevoegd als bijlage, om dit aan te tonen. Verzoeker concludeert dat de verwonding die erop volgde randinformatie betreft. Hetgeen hij dus vermeldde tijdens het gehoor, namelijk de *guinea fowl* discussie, was met andere woorden cruciaal, aldus verzoeker, waardoor het niet vermelden van de moord op zich niet betekent dat verzoekers beweerde afkomst ongeloofwaardig is omwille van een gebrek aan kennis omtrent het conflict. Verzoeker betreurt ten tweede dat het Commissariaat-generaal niet verder informeerde naar zijn kennis omtrent de verwonding en de moord. Dit maakt volgens hem een schending uit van de onderzoeks- en zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker citeert enkele passages uit het gehoorverslag om aan te tonen dat de dossierbehandelaar naliet om op sommige zaken door te vragen. Verder tracht verzoeker enkele punten uit de bestreden beslissing te weerleggen door op een uitgebreide manier op de desbetreffende passages in het gehoorverslag in te gaan. Hij doet dit met betrekking tot het vastgestelde gebrek aan kennis over de Konkomba, over de dorpen van Konkomba die dicht bij Yendi liggen, over de leider van de Dagomba en tenslotte over de oorsprongsmythe van de Konkomba.

Verzoeker benadrukt vooral de korte duur van het interview en de daarmee gepaard gaande korte vragen van de dossierbehandelaar, hetgeen volgens hem wijst op een onzorgvuldig handelen. De vraagstelling schiet volgens hem ook inhoudelijk te kort. Er werden namelijk geen bijvragen gesteld, en misverstanden werden niet aangekaart. Verzoeker stelt tenslotte ook dat het Commissariaat-generaal ten onrechte de vervolging op basis van nationaliteit of ras koppelt aan de vaststelling of verzoeker al dan niet over voldoende kennis beschikt wat de geschiedenis, demografische details en politieke mobilisatiestructuren betreft.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 57/6, tweede lid en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, hetgeen impliceert dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert binnen de lijnen van het rechtsplegingsdossier en rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). De Raad hoeft niet op ieder argument in te gaan voor zover uit het arrest de pertinente motieven blijken waarop de uitspraak is gesteund. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*,

Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker dient aan te tonen dat in zijn hoofde feiten en omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in zijn land van herkomst. Zulks houdt in dat zijn vrees actueel moet zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel aldus steunen op de feitelijke situatie op het ogenblik van zijn oordeel. Deze stelling vloeit voort uit de definitie van het woord vluchteling in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Het wezenlijke criterium in deze definitie is de 'gegronde vrees voor vervolging'. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of verzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van oorsprong. De vrees van verzoeker moet bovendien gegrond zijn, wat wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij hem aanwezig is maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd.

Uit het dossier blijkt dat, ondanks dat hij enkele jaren in Libië heeft verbleven, verzoeker nog steeds de Ghanese nationaliteit bezit (stuk 9, Documenten; stuk 8, bijlage 26; stuk 6, vragenlijst). Verzoeker, die ter terechtzitting werd ondervraagd overeenkomstig artikel 14 PR RvV, verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ghana om dezelfde redenen als in 1994, met name het conflict tussen Konkomba en Nanumba. Tevens geeft hij aan dat hij de Nanumba niet vertrouwt.

Daargelaten de vraag of verzoeker een Konkomba is uit het dorp Ehi, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker ter zitting zelf aangeeft dat het probleem waarom hij in 1994 zijn land van herkomst verliet niet meer actueel is.

De Raad stelt ook vast dat uit de rapporten die werden toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er actueel geen sprake is van een conflict tussen de Nanumba en Konkomba (stuk 10, Landeninformatie). Verzoeker beperkt zich tot het uiten van een wantrouwen, zonder objectieve elementen aan te halen die zijn vermoeden zouden staven. Verzoeker verliet reeds in 1994 Ghana en maakt, gelet op de voorgaande vaststellingen, derhalve niet aannemelijk vermoord te worden door Nanumba, laat staan dat hij actueel, meer dan achttien jaar na datum, nog enig risico zou lopen te worden vervolgd in zijn land van herkomst omwille van de problematiek die heerste in 1994 of om die reden de bescherming van de overheid niet zou kunnen inroepen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.2. Verzoeker ontwikkelt geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS